

# FRANCESC MARIMON

## El factor humà

Josep Vicent Frechina

*Aviat farà trenta anys que començà a tocar als carrers de Barcelona, amb Carles Mas i Francesc Tomàs Panxito, en el que seria l'embrió dels divendres a la Plaça del Rei, el cicle de ball folk més veterà i canisonàtic del país. I diuen que manté la il·lusió i l'entusiasme intactes —sinó acrescuts. Aquest capteniment deriva potser de la seua forma de concebre la música que, al capdavant, no sembla cap altra cosa que una aplicació pràctica de la seua forma de concebre la vida. Tant se val que parlem de la seua valuosíssima tasca en l'ensenyament i difusió de l'acordió diatònic —en publicà el primer mètode l'any 1987, ara reeditat, i ha participat en mil projectes per fer-ne proselitisme—; de la seua trajectòria al front de La Portàtil.FM, formació que nasqué quan es va dissoldre La Cobla Mínima —que havia fundat amb Mas i Panxito— i que conserva encara el seu caràcter i sabor original; o del seu paper dinamitzador al front de l'organització de les danses a la Plaça del Rei. Totes tres facetes de la seua personalitat pública convergeixen en un punt: una mena d'insubornable compromís personal per portar-ho tot a la seua dimensió humana. Un fet que el converteix en un rara avis dins del món del folk, sempre inmers en una petita crisi d'identitat: a meitat camí entre el negoci de l'espectacle —i els mecanismes reproductius de la cultura de masses— i la cultura popular de la qual se'n proclama recuperador. Marimon és dels pocs que sembla immune a aquesta crisi i que continua concebut la música com una forma privilegiada de relació de persona a persona, i no com un producte pensat per a competir en el mercat de consum. Ell, però, discrepa d'aquesta apreciació: «No crec que els músics —tradicionals o no— caiguin en cap parany d'haver*



*de vendre's; ho han de fer tot i no tenir-ne ganes. Penso també que tots els músics volen una relació propera amb qui els escolta però és cert que n'hi ha que toquen molt bé però no saben fer-se escoltar, fer-se entendre, no saben o no tenen ganes o no és la seua missió adaptar-se a qui tingui davant». M'ho matisa per coneu electrònic, una alternativa de comunicació a la qual hem hagut de recórrer per imponderables raons logístiques. El diàleg té lloc així, de manera una mica fragmentada: un anar i venir per l'espai virtual que permet, potser, unes respostes menys improvisades i més reflexives, però que ens sotran d'alguns elements primordials en tota conversa. L'espumeig de convicció amb què il·lumina els seus ulls quan parla, sense anar més lluny.*

**Quins són els teus primers records de la teua relació amb la música? I com entres en contacte amb l'acordió diatònic?**

De petit era poruc, crec, o més aviat tímid; em creia que les noies passaven de mi però, fa poc, vaig trobar-ne una que em va dir «tu ets aquell a qui totes les noies del carrer anàvem al darrera» i em va donar una sorpresa i una alegria que encara em dura. Llavors tocava la flauta dolça a la parròquia. De més grandet feia de monitor d'esplai i tocava la guitarra però mai sabia quins acords calia posar. Sort que hi havia un xaval, un tal Pep López, que ja es veia que tenia fusta de música, que me'ls anava dictant. La Universitat, als meus temps, era un focus d'activitat cultural molt important. Estudiàvem però, sobretot, fèiem la revolució, política, personal, col·lectiva, fèiem teatre, muntàvem grups de música. Jo vaig agafar el saxofon, i em vaig apuntar a una escola, però sempre sonava molt justet. Com que la meua xicota era de

Vilanova i allà, a més de llunàtics, també eren actius, ja em tens tocant la gralla. Tinc grans records d'estar fent feina amb la gent que treballa amb la cultura i la música tradicional. Del diatònic me'n vaig enamorar a primera vista, com la majoria dels que el toquem.

**Què et va atraure de l'acordió diatònic i de la música tradicional en general?**

M'agrada entrar allà on diu «prohibit entrar». Volia saber què era ser músic, quin plaer s'experimentava a l'estudiar un instrument, tenir l'emoció de fer-lo sonar davant d'algú. Ara que em sona mínimament l'acordió, segueixo no tenint cap problema en repetir mil vegades una tonada fins que sento que està segura. Gaudeixo fent-ho, igual que gaudeixo quan algú del públic em diu sincerament que li ha agradat.

Tinc la gran sort de tocar un instrument molt agraït. Un instrument que és com un joguet, fàcil de fer sonar i fàcil de fer sonar i que a la gent li agradi. D'aquí ve el gran respecte que tinc pels músics, perquè sé de primera mà que ells han hagut de treballar molt més per aconseguir això que els diatònics tenim amb més facilitat.

**Sempre parles de la música amb agraïment...**

La música m'ha donat moltíssim: amistat, i encara més, m'ha donat l'amor. M'ha permès voltar pel el país i conèixer altres realitats. Ja ho deien els meus col·legues de Vilafranca, «fes-te graller i veuràs món». D'altres coses de la vida també te'n parlaré amb agraïment. De tenir fills, de treballar de metge de capçalera. M'interesso pel qui em demana consell, li pregunto per la seva vida, i la gent s'explica i jo al·lucino de les històries de valentia, de dignitat, de solidaritat que tenim al nostre voltant.

Sempre he tingut mala consciència de ficar-me a fer de músic sense ser-ne, em preocupava (abans més que ara, no sé perquè) treure la feina a algú que hi ha dedicat més esforços que jo. Però també penso que tan de bo hi hagués més gent que fes música, cobrant o no, i que fes més coses, tan de bo la gent pogués fer diferents feines a la vida. I al revés, com li dic al meu fill gran: canta i toca la guitarra, treballa't-ho, però que dedicar-te a la música no sigui una excusa per no fer res més. Com més actiu ets, més ganes de fer coses tens, i més en fas. La inspiració deu venir més fàcilment treballant de peó que no mirant la tele o jugant a la play.

**Sembla una mica paradoxal que no et consideres músic i que, per contra, hages acabat sent el**

**gran referent en l'aprenentatge de l'acordió diatònic als Països Catalans.**

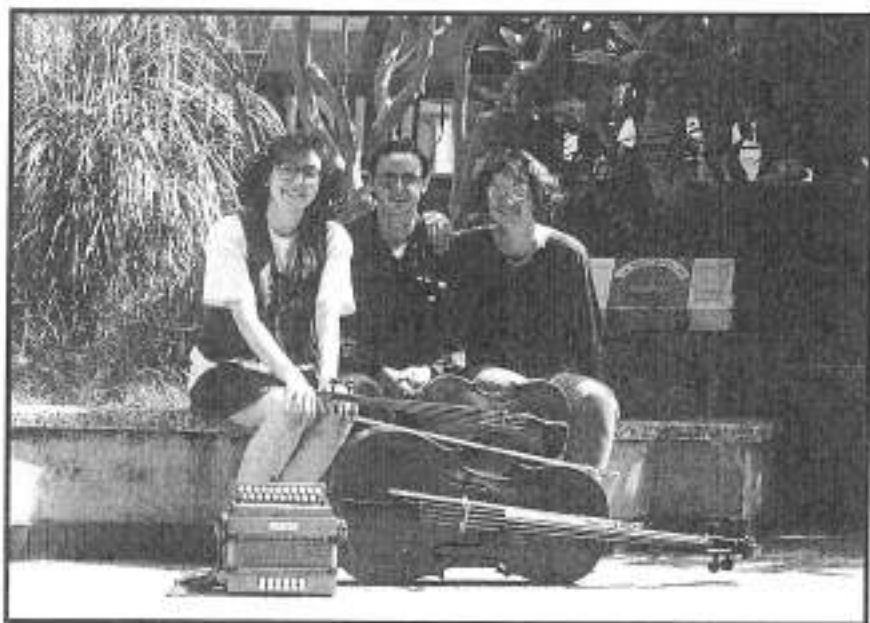
Per què em diuen «mestre» el Guillem Anguera, el Belda, el Joan Garriga...? Cal preguntar-ho a ells. Jo només puc dir que m'honora perquè vol dir que em tenen un respecte, una consideració. Deu ser que els he transmès alguna cosa important i profitosa, i aquesta segur que no és l'aprenentatge tècnic de l'instrument; a fi de comptes els hi fet un mínim de classes. Com sempre amb les coses importants i transcendents, s'ho han fet ells sols.

He fet feina de difusió pel gust de fer-la perquè era un terreny verge i perquè m'ha semblat que la podia fer bé. Se m'ha pagat amb escreix (aquesta entrevista, sense anar més lluny) però no he fet més del que han fet i estan fent tants altres; mira el Víctor Pedrol, o el Gerard Térmens o tanta altra gent que no para; la difusió del diatònic és una feina col·lectiva no jerarquizada, per sort.

Tinc dubtes de si, en general, s'ensenyà bé, igual que no em convenç tanta afició a posar una tercera fila cromàtica. Tothom pot ensenyar la mecànica de l'instrument, proposar melodies, i ja va bé que els diatònics s'ensenyin els uns als altres. Però a l'alumne cal saber comprendre'l i adaptar-se a la seva situació, cal saber orientar-lo, provocar-lo, il·lusionar-lo i deixar-lo quan ja s'està tornant massa dependent.

**La teua formació és bàsicament autodidacta, però tingueres l'ocasió d'aprendre d'algú?**

Com més autodidacte siguis amb l'acordió (i amb la vida), millor. Fa trenta anys aprenia pel meu compte però anava a veure als vells acordionistes per mostrar-los el meu respecte i per aprendre tot el que pogués d'ells. Recordo la cara de murrí del Comara de Toloriu mentre tocàvem els dos a casa seva; semblava que ens dignéssim «reconeixem que no en sabem gaire però ens ho passem bé». Recordo les visites al Joan Vilanó,



Mariona amb Marta Sampere i Emma Díez.



La Cobla Mínima,  
amb Carles Mas  
(flabiol i tamborí)  
i Francesc Tomàs  
Panzito (violí).

a l'eixida de la seva casa marinera de Premià; tocava com podia, a vegades costava acabar de lligar un tema tradicional complex. Però tocava amb un gran sentiment, amb un gran respecte cap a aquelles melodies. Jo dic que ell va ser el meu mestre. Un dia vaig anar a un *stage* a França i allà vaig passar del Hohner al Castagnari.

Com plantejares l'elaboració del mètode d'acordió? Vull dir: et basares en alguna metodologia ja existent? La manlleves de l'aprenentatge d'algun altre instrument musical o intentares traslladar al paper el que havia sigut el teu mateix procés d'aprenentatge?

El mètode d'acordió fou un treball científic, un treball que no seguia cap línia anterior, fet amb molta il·lusió. Quines han de ser les bases de l'aprenentatge d'un instrument d'arrel tradicional? Situar-lo en el seu context, donar material de dificultat creixent, facilitar l'autodidactisme i l'autocrítica, etc. Certament, tant llavors com ara en la recent reedició, vaig intentar traslladar al paper i als enregistraments, una manera d'entendre l'instrument, el seu aprenentatge i la seva funcionalitat.

Ara has reeditat el mètode la qual cosa vol dir que allò que

plantejares en la primera edició continua sent vàlid. Se't va passar pel cap introduir-hi alguna modificació substancial?

La reedició es cenyeix a l'idea inicial però té alguns canvis: les partitures ja no són fetes a mà, n'hi ha bastants de noves i hi ha un apartat específic pels que ja saben solfa. Teòricament fa trenta anys era més vàlid que ara. Però ara, que sembla que es tingui tanta informació, en moltes coses la gent sembla que vagi més perduda que abans. Crec que val la pena que els que toquen el diatònic li facin una ullada. Que aprenguin i toquin el que vulguin, però que, almenys per un dia, li busquin l'aire i la gràcia a «Bon dia Elionor».

El grup amb el qual et dones a conèixer dins l'àmbit del folk català és La Cobla Mínima. Com va sorgir la formació? I quines oportunitats tenieu per tocar? Ho dic perquè aleshores no hi havia massa formacions que es dedicaren a aquesta mena de música i pràcticament haguéreu de crear el públic i el circuit...

La Cobla Mínima, nascuda junt amb les danses de la plaça del Rei, va ser la meua escola —la principal escola és no deixar de tocar mai—, i el Panxito i el Carles Mas van ser

els meus professors. No vam crear cap públic ni cap circuit, es van crear sols. En tot cas ells van portar la gent (al començament eren de l'Esbart Català de Dànsaires) i van recuperar melodies antigues, i les sabien ballar i les ensenyaven. Jo era el seu acòlit i he sigut, amb Els divendres a la Plaça del Rei, el seu continuador. Abans de nosaltres, com a grup folk, ja hi havia el Tercet Treset, però no estaven tan basats en les músiques i la dansa tradicional d'aquí; eren més la importació dels balls folk de França. Coetanis a nosaltres hi havia centenars de músics fent música tradicional, i centenars de persones fent viva la cultura popular.

Com és dissol La Cobla Mínima i naix La Portàtil.FM?

El Carles Mas és un estudiós i un músic *sèrio* i per força en algun moment havia de distanciar-se dels *festeros* irrespectuosos que érem els altres que ens anàvem afegint. Sort que li feia costat el Panxito. Llàstima que acabés sent un de tants dels nostres cervells emigrats.

La Portàtil.FM fa un plantejament nou i heterodox: alterna les músiques tradicionals d'ací amb melodies populars d'arreu i això sembla descol·locar alguns puristes...

Ningú es descol·loca perquè tampoc fem res de l'altre món. Ens basem en la música tradicional d'aquí perquè és la que coneixem i perquè ens agrada. Però també ens agraden altres músiques i les intentem reproduir, i intentem imitar als *jazzers*, que sembla que s'ho passin molt bé fent improvisacions. Malgrat que el nostre repertori sigui limitat ens adaptem amb facilitat on anem i acostumem a quedar bé. Fins i tot alguna vegada ens han dit que érem uns virtuoses. Al grup hi ha tocat gent molt bona que espero guardi un bon record de les emocions fortes que hem compartit.

La Portàtil FM ha fet honor al seu nom i ha estat una formació oberta i flexible on han anat passant músics diversos que han

deixat la seua empremta. Com és La Portàtil FM actual?

Amb qui he tocat més anys és amb el gran flautista Xavier Rocosa; és una meravella veure amb quina facilitat surten les notes del seu instrument. Darrerament ens ha agradat experimentar amb el trio que completava el contrabaix potent del setgetà Joan Pinós. I qui ens ha tret les castanyes del foc en més d'una ocasió ha sigut el meu fill Marcel; és que no hi ha color davant l'atractiu d'un músic guapo i que sàpiga cantar.

Al contrari que la majoria de formacions, fa la impressió que La Portàtil treu els discos, no per acomplir amb els requisits o la inèrcia d'una carrera musical a l'ús, sinó per preservar com

una mena de fotografies d'un moment determinat. No sé si vaig errat...

Els discos son com un tresor que et fabriques; son el fruit d'una il·lusió, d'un esforç, d'una realitat, depèn. Els nostres son un exercici d'autoestima, un dir que també existim.

El vostre primer disc, *Ball al diatònic* (1994), va marcar una fita perquè, com sempre diu Carles Belda —qui en va treure un segon volum un grapat d'anys més tard—, amb ell establireu un model de ball d'acordió.

Va ser dir, ben dit gràcies al mestre Casellas, que el diatònic podia navegar deliciosament enmig de tot d'altres instruments.

Al segon, *Complicitats* (1999), plantegeu un joc nou amb la guitarra elèctrica d'Eugeni Gil i el violoncel de Paul Stouthamer...

Aquest és diferent, és més personal. És l'entesa de tres músics (més l'artista enregistrador i mesclador, el Xavier Batllés) que han compartit uns temps, que han tingut una complicitat i que, d'alguna manera, s'admiren mútuament.

I el tercer, *Ple de ball* (2004), sona com una actuació en directe. Com si volguéreu proposar un altre model de ball...

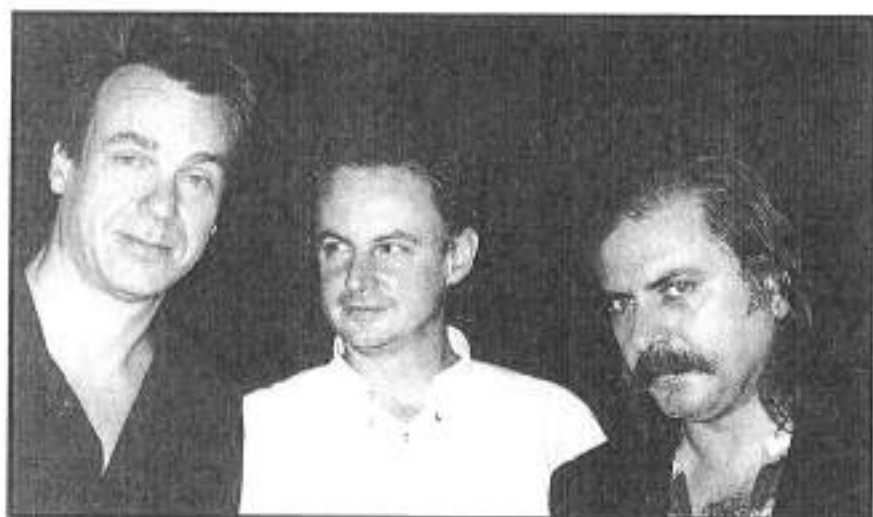
Què va! En tot cas diré, com el Vinyoles, l'inefable tècnic de so, que quan algú volia fer un disc preguntava «qui és que se'n va?». És un reflex immediat, gravat en directe, sense cap afegit, del repertori i de la manera de tocar del grup. És la música del ball a la manera antiga (balls de parella vuitcentistes), amb alguna sardana o alguna dansa col·lectiva i alguna cançó de caire tradicional.

Finalment, el darrer, *Portàtil-Casellas* (2010), fa com un cercle per tornar a treballar amb el Marcel, que ja havia portat la direcció del primer.

L'Orquestrina Galana és el meu referent; l'admirava i la seguïem,



A casa amb Raül Sançis i Cèlia Vendrell.



La Portàtil.FM de Complicitats: amb Eugeni Gil i Paul Stouthamer.



*Amb Kàtia Riera,  
Clara Font i Carles  
Elmeua,*

amb tota la nostra energia juvenil, de festa major en festa major. Conèixer als seus integrants, tenir alguna comunió amb ells, treballar amb el Marcel, tot ha sigut un goig per mi. Els primers temps de l'Aula de Música Tradicional van ser un seguit d'experiències inoblidables. Siestic a la disposició d'aquesta gent pel que calgui, si amb el Marcel hem compartit xicota, és un dir, no cal dir que hi estic per enregistrar un disc de la seva música i dirigit per ell.

La Portàtil.FM sempre ha estat un grup de ball.

M'agrada tocar el que ara se'n diu ball folc, és amb el que m'he iniciat i és el que conec, m'agrada tocar pels iniciats en aquests gèneres. Però encara m'agrada més tocar per gent que no sàpiga res d'aquest món; captivar-los, explicar-los històries musicals, donar-los l'estímul de ballar, ensenyar-los algun pas o alguna dansa, si en tenen ganes.

Som un grup sense pretensions però que té consciència del valor dels petits actes. Som molts els que fem feina, i encara que siguem una minoria, mantenim una cultura, una manera de fer. Això penso de la gent del món i de la música i la dansa tradicional (del terme popular en defujo, no m'agrada).



*Paul Stouthamer, Jordi Boltes i Joan Daniel Tutussaus Tutu.*

**Per què no t'agrada el terme popular?**

Que una cosa sigui popular no vol dir que tingui un especial interès, sobretot pel que fa a la cultura de masses televisiva, no? La paraula tradicional vol dir moltes més coses, explica i reforça una manera de ser.

**No t'atrau la idea de fer música només perquè s'escolte? Prefereixes que siga per ballar?**

El que atrau a qualsevol músic és que el públic s'integri i participi del que ell fa. Si a la festa aconse-

gueixes fer ballar, ets el rei. Si fas un concert i la gent calla i escolta embadalida, ja pots ben dir que has triomfat. Els discs no són per fer ballar, són per escoltar. Si tens la desgràcia que un disc de La Portàtil.FM li agrada a un fill teu, acabaràs avorrint-lo perquè te'l farà posar només d'entrar al cotxe. Son coses que passen.

La promoció del ball l'has portat a terme també, i d'una manera ben important, amb l'organització i la dinamització durant molts anys de les danses de la Plaça del Rei de Barcelona.

He sigut un mantenidor d'una història autèntica i que funciona a la perfecció. M'hi ajuda de valent el Jordi Rossell. Quan veus el ressò que té el que organitzes se't passa el cansament de les hores que hi dediques. És un espai únic de fer viva la música i la dansa tradicional. Allò cal veure-ho. Hi ha un munt de gent jove, que es renova dia a dia, i que en sa vida ha ballat una sardana però que allà ballen qualsevol danseta tradicional que se'ls posi al davant. D'allà n'han sortit històries precioses. L'altre dia van venir a tocar 82 alumnes d'un institut de La Seu d'Urgell; van meravellar-se ells i nosaltres; no saps tu la marxa que portava el seu professor de música i instigador de tot plegat.

Qualsevol que s'acoste a la plaça i no tinga cap idea del que allí es cou pot percebre l'ambient especial que s'hi crea. Per què creus que heu tingut que batallar tant per defensar-les? Ho pregunte recordant els desgraciats episodis de les multes als músics per acostar la furgoneta i carregar o descarregar l'equip...

Hi ha hagut estira-i-arrotonsa amb el Districte quan uns veïns llunyans volien que la Plaça del Rei fos un

espai tancat i mort. Però també hi ha hagut entesa, i si els divendres a la Plaça del Rei es poden seguir fent és gràcies a l'ajuda de l'ICUB (Ajuntament de Barcelona). De les subvencions de la Generalitat millor no parlar-ne; ja saps com està la cosa (pitjor que abans).

En un número de *Sons de la Mediterrània* dedicat al 25è aniversari del Tradicionari, escrivies un text bastant crític amb el present del festival. No és que vullga fer sang ni molt menys buscar polèmica, però com han sigut les relacions entre tots dos cicles? Perquè inicialment semblàveu complementar-vos en el calendari, però ara la distància ideològica potser s'ha fet més gran...

Sí que hi ha una manera de fer diferent malgrat que som col·legues i estem en el mateix vaixell. Ja va bé que hi hagi històries diferents. El que em sap greu és que el fenomen de la Plaça del Rei quasi no s'hagi valorat en comparació amb el que s'ha arribat a potenciar el CAT. Si al fer balanç dels 25 anys del CAT (la Plaça del Rei sempre serà més antiga) algú volia escriure alguna cosa d'utilitat, o sigui alguna cosa que no sigués tirar floretes,

havia d'escriure alguna cosa crítica i que intentés donar idees de com fer més viu aquell espai; això és el que vaig fer, i ho vaig fer amb tota la claredat i tota la delicadesa de que soc capaç.

La Plaça del Rei ha estat un observatori impagable de l'evolució de la recepció de la música folk al país. Tu que n'has estat testimoni d'excepció, quina evolució has vist en tots aquests anys en les actituds de la gent que hi participa?

Company, tu no et canses mai de rumiar? Deu ser dels imprescindibles, que deia l'Evtuxenco. Soc testimoni de la resistència, de l'augment d'intèrprets, del desenvolupament, malgrat totes les traves, de la música tradicional als Països Catalans. La música folk i la Plaça del Rei són una part molt petita d'aquesta riquesa comuna, i no son cap observatori sinó un detall més; això sí, fresc, viu i consolidat per tanta gent que s'hi ha deixat caure al llarg dels anys.

I com veus el futur —de l'acordió, de la Portàtil, de les danses a la Plaça del Rei...?

Ni tu ni jo ens l'acabarem. Anem ja a sopar?



La darrera Portàtil.FM amb Xavier Rotosa, Marcel Marimon i Joan Pinós.

## DISCOGRAFIA

### Amb LA COBLA MÍNIMA

«Contradansa La 7 (BNC. ms 741, s. XVIII)», *Tradicionàrius* 1988 [2011] CAT Edicions, CAT 112D

«Corrandes-Ball pla», *Tradicionàrius*, 2n. *Cicle de concerts de música tradicional i popular*, 1989, Salseta Discos, LD-11007



### Amb LA PORTÀTIL FM

*Ball al diatònic*, 1994,

Tralla Records, LPFM1

El primer disc de La Portàtil.FM es publica en un moment en què s'estan acabant de definir les bases del folk català: un moviment musical que ha trobat en el ball —i en les formes de sociabilitat alternativa que aquest ball propicia— la seua expressió diferencial. Són els anys en què es publiquen els primers discos de Primera Nota, Clau de Lluna, Bitayna, Solistes de la Costa, Urbàlia Rurana o Tres Fan Ball. I la principal contribució de La Portàtil.FM a la definició del gènere és l'ampliació del ventall de possibilitats. El seu primer disc, dirigit musicalment per Marcel Casellas, conté balls catalans tradicionals —jota, sardana, polca, la suite dels Llancers de Tuixent—, però també una peça de Serrat a ritme de bolero —«Sota un cirerer florit»—, un fox *mèdiu* americà —«Pel camí de Mèxic»— o un vals procedent de l'òpera de F. Lehár *La vida alegre*. Tot plegat li dona un encantador caire híbrid: sembla una orquestrina rural amb innegable sabor urbà.

*Complicitats*, 1999, Tralla Records, LPFM 2

Amb la formació totalment reformada i convertida en trio —el completen Eugeni Gil a la guitarra elèctrica i Paul Stouthamer al violoncel— *Complicitats* amplia més



encara l'eclecticisme estilístic de l'anterior: hi ha una versió de «Les fulles mortes», una cançó tradicional búlgara, una peça del compositor perpinyanenc Max Havart, un clàssic del repertori d'acordió cromàtic —«Arcobaleno», de Vittorio Borghese—, una sardana icònica com «La Maria de les trenes» de Josep Saderra, un dels majors èxits internacionals de la música brasilera —el «Tico-tico do Fubá» de Zequinha de Abreu—, algunes composicions de Marimon —«Boscalt», «Carícies», «Marxa dels cascavells de Ribes»— i una suite de peces revolucionàries que connecten amb «L'himne de Riego» que tancava *Ball al diatònic*. Més enllà, però, de la varietat en el repertori, allò que destaca veritablement del disc és la química que s'hi assoleix —les complicitats a què al·ludeix el títol— entre tres músics que toquen tres instruments poc habituats a sonar junts. Xavier Batllés, en la producció, garanteix un aca-

bat impecable.

*Ple de ball*, 2004

Autoedició

Enregistrat en directe al local d'assaig, aquest tercer disc sembla concebut per deixar testimoni d'un moment concret de la banda que novament canvia la seua sonoritat, en substituir la guitarra elèctrica d'Eugeni Gil per la flauta de Xavier Rocosa. També se'ls ha afegit Josep Martí *Pinyu* a la bateria que li dona un to més expeditiu a la dinàmica d'un disc concebut expressament per fer ballar. No hi falta pràcticament cap pal —vals, polca, sardana, masurca, fox, cumbia, contradansa, rumba, pasdobles, xotis, etc.— i acaba amb una traca final en forma de popurrí imbatible: «Lo tio Pep», «Sobre les onses», «L'estaca» «Els plens de la Patum», «No en volem cap»... i, com no podia ser d'altra manera, «L'himne de Riego».

**Casellas-Portàtil, 2010**

Autoedició

La relació entre Marcel Casellas i Francesc Marimon venia de lluny i els seus universos personals tenen molts punts de tangència. Per això un disc com aquest sembla fruit d'un procés natural: una de les formacions amb més recorregut i personalitat del ball folk català dedica un disc monogràfic al compositor més imaginatiu i inquiet de ballables. Amb aquests pressupòsits, el resultat no pot ser més que engrescador: «12 temes d'arrel tradicional i un afegit sentimental» que reuneixen tot l'esperit sinuós i juganer de la música de Casellas —«posar la més autèntica que hem tocat mai», dirà Marimon— interpretades amb estreta sintonia per La Portàtil actual —Rocosa, Joan Pinós, Boris Pi i Marcel Marimon— acompanyada d'un grapat de còmplices i col·laboradors.

**CANÇONS INÈDITES INCLOSES EN DISCS COL·LECTIUS**

«El bou i la mula», *Tradicionàrius. 3r Cicle de concerts de música tradicional i popular*, 1990, Tram, TRM001/2A

«El canari», *Tradicionàrius. 4rt. Cicle de concerts de música tradicional i popular*, 1991, Tram, TRM0012/2

«Vals pericon d'En Roviretes», *Tradicionàrius '93*, Tram, TRM0030CD

«Cuando tus ojos se fijan en mí», *Tradicionàrius '94*, Tram, TRM0036CD2

«La camparsita», *Tradicionàrius '97*, Tram-GMI Records, TRM0077CD2

«Himne dels Falcons de Vilafranca», *Primer Festival de Música Tradicional de Calaf*, 1998, Capital Sound Studios, CM-1007-MC

«La nit del dilluns», *Tradicionàrius '98*, Tram-GMI Records, TRM0092CD2

«Pastorals», 2001, *Tradicionàrius 2001*, Tram-GMI Records, TRM0156CD2

«Xotis de la relliscada», 2007, *Tradicionàrius 2007*, Discmedi-Blau, DM4324-02

**MÚSICS QUE HAN PARTICIPAT EN ALGÚN ENREGISTRAMENT DE LA PORTÀTIL.FM**

Juan Aguiar, Michael Babinchak, Jordi Boltes, Pau Casares, Helena Casas, Marcel Casellas, Pep Coca, Josep M. Cols, Carol Duran, Carles Elmeua, Clara Font, Frederic Giberga, Eugeni Gil, Pep Gol, Josep Lluís Guardiola, Simone Lambgreys, Núria Lozano, Xavi Manau, Marcel Marimon, Josep Martí Pinyu, Montserrat Massana, Mireia Mena, Joan Moliner, Josep Moliner, Josemi Moraleda, Custodio Muñoz, Quim Ollé, Adolf Osta, Boris Pi, Joan Pinós, Pau Puig, Xavier Rocosa, Sonsoles Santís, Marta Sempere, Paul Stouthamer, Francesc Tomàs, Joan Daniel Tutusaus, Toni Xuclà

**BIBLIOGRAFIA**

*Mètode d'Acordió Diatònic*, Barcelona: Departament de Cultura, Generalitat de Catalunya, 1987

*Punt de Trobada - Vol. I. Material d'us intern*. Edició a cura de: Eduard Casals, Marcel Casellas i Francesc Marimon. Barcelona: Associació «Danses a la Plaça del Rei»- Centre Artesà Tradicionàrius-Aula de Música Tradicional i Popular, 2000.

*Punt de Trobada - Vol. II. Material d'us intern*. Edició a cura de: Ximo Caffarena, Marcel Casellas i Francesc Marimon. Barcelona: Associació «Danses a la Plaça del Rei», 2000.

*50 partitures per a acordió diatònic*. 2008, Vol. 1, Barcelona: Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura. Llibre-CD amb 50 partitures de cançons populars catalanes, classificades, amb el número de botons i comentades per a l'estudi esglaonat de l'acordió diatònic. Dirigit per Francesc Marimon i interpretat per Carles Belda.

*Mètode d'Acordió Diatònic*, 2a ed. Barcelona: DINSIC, Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, 2012.

(Vegeu la secció «Llibres»).

